

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Tuzlanski kanton
Općinski sud u Živinicama
Broj: 33 0 P 003007 07 P
Živinice, 26.02.2010. godine

Općinski sud u Živinicama, sudija Mirjana Kulić, u pravnoj stvari tužitelja Muratbegović Teufika sin Hamdije iz Živinica Litve bb. zastupani po pun. Agić Seadu, adv. iz Tuzle, protiv tuženih RMU „Đ.“ DOO Đ. zastupan po pun. B.Š. zaposleniku i Općine Živinice zastupane po općinskom pravobraniocu Mišić Zoranu, radi naknade štete, v.sp. 80.000,00 KM, nakon održane glavne rasprave, održane dana 27.01.2010. godine, u prisustvu punomoćnika tužitelja, punomoćnika prvotuženog, zak.zastupnika drugotužene, te tužitelja lično, dana 26.02.2010. godine donio je sljedeću

P R E S U D U

Tužbeni zahtjev tužitelja kojim je tražio da sud obaveže tužene RMU „Đ.“ DOO Đ. i Općinu Živinice da mu na ime naknade štete za nekretnine označene kao k.č.br. 1419 zv. „Gaj“ kuća, dvorište i voćnjak III klase u površini od 638 m², upisane u pl.br.br. 417 k.o. .. a kojim nekretninama po starom premjeru odgovara parcela označena kao k.č.br. 231/1 upisana u zk.ul.br. 175 k.o., kuću i pomoćne objekte solidarno isplate štetu u iznosu od 53.129,05 KM od čega za stambeni objekat – kuću novčani iznos od 35.170,00 KM, za pomoćne objekte iznos od 4.419,00 KM, za zemljište novčani iznos od 4.466,00 KM, za voćna stabla novčani iznos od 4.421,00 KM, za ukrasno drveće novčani iznos od 690,00 KM, za ogradu iznos od 420,00 KM i za izgubljenu korist od uzgajanih usjeva i voćnih stabala za 5 godina novčani iznos od 3.541,05 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana donošenja presude pa do konačne isplate, kao i da mu solidarno naknade troškove parničnog postupka u roku od 30 dana od dana presuđenja pod prijetnjom prinudnog izvršenja, se u cijelosti odbija kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je putem svog punomoćnika ovom sudu dana 09.04.2007.g. podnio tužbu protiv tuženih, radi naknade materijalne štete. U tužbi navodi da je sporazumom br. 02/16-475-44/9 od 23.03.1990.g. zaključenim sa prvotuženim povodom eksproprijacije njegovih nekretnina označenih kao k.č.br. 231/1 (s.p. ...) zv. „Gaj“ kuća i zgrada površine 69 m², dvorište površine 500 m² i voćnjak 3 klase površine 606 m² upisane u zk.ul.br. 175 i pl.br.417 k.o.... najavljen nastavak postupak i za preostale nekretnine jer je za eksproprišanu površinu njemu dodijeljena parcela u L. površine 536 m² i to metar za metar. Navodi da je u posjed ove dodijeljene parcele u L. ušao dana 23.03.1990.g. uz obavezu prvotuženog da obezbijedi infrastrukturu. Također navodi da je ostalo neriješeno pitanje naknade za njegovu kuću i preostalo zemljište zbog čega se zahtjevom od 26.01.2007.g. obraćao drugotuženom da se zakaže upravno ročište radi pokušaja sporazuma, te da je od

drugotužene dobio obavijest uz koji mu je dostavljen sporazum o isplati naknade od 09.07.2003.g. u visini od 40,00 KM u 6 mjesečnih rata za parcele koje nisu predmet ove tužbe i koje su vlasništvo njegove M.K. M. udato H.M. i M. udato H.R. Tužitelj navodi da je drugotužena umjesto da zakaže upravno ročište od njega zahtijevala dostavljanje pravosnažnog rješenja o eksproprijaciji nekretnina ranijeg vlasnika za koje se zna da ne postoji i da je sporazum od 23.03.1990.g. išao korak naprijed i da je postao izvršan jer se po njemu postupalo. Kako između tužitelja i prvotuženog nije postignut sporazum o visini naknade, a drugotužena je svojim nezakonitim radnjama omogućila prvotuženom da izbjegne postupak eksproprijacije, to tužitelj smatra da su oba tužena solidarno odgovorna jer je zbog podzemne eksploatacije uglja na njegovom stambenom objektu-kući koja je građena 1950.g. nastupila šteta obzirom da su zidovi, kako nosivi tako i pregradni u potpunosti oštećeni u vidu pukotina sa tendencijom da se šire i kuću čine neupotrebljivom. Navodi da je upravo zbog toga i dodijeljen mu plac na kojem je sa porodicom izgradio kuću i na kojoj dan danas živi. Predmetnom tužbom tužitelj traži da sud obaveže tužene da mu solidarno na ime naknade totalne materijalne štete na njegovom stambenom objektu, kući i zgradi izgrađenim na parceli označenoj kao k.č.br. 231 po s.p. 1419, kao i za totalnu štetu na navedenim parcelama isplati iznos od 80.000,00 KM. Kod ovako postavljene tužbe pun.tužitelja ostao je na pripremnom ročištu od 22.10.2007.g. nakon čijeg održavanja, a prije nego što je održano ročište za glavnu raspravu je došlo do promjene postupajućeg sudije zbog čega je u ovom postupku temeljem odredbe čl. 114. ZPP-a ponovo zakazano i održano pripremno ročište dana 20.04.2009.g. Na ponovno održanom pripremnom ročištu pun. tužitelja ostaje kod navoda iz tužbe te navodi da prvotuženi zaključenjem pomenutog sporazuma djelimično obeštećuje tužitelja u vidu dodjele druge građevinske parcele čime priznaje da tužitelja treba izmjestiti sa lokacije i iz nekretnina u kojima je živio, a ujedno se obavezuje da će naknadno dovršiti postupak njegovog obeštećenja u čemu po mišljenju tužitelja nalazi odgovornost prvotuženog. Smatra da se odgovornost drugotužene po ovom štetnom događaju ogleda u tome što je u saradnji sa prvotuženim provela postupak koji ni po čemu ne odgovara postupku propisanom u čl. 76. Zakona o eksproprijaciji, te na taj način dopušta i u tome učestvuje da se bez rješenja o eksproprijaciji, bez utvrđivanja korisnika eksproprijacije i bez utvrđivanja naknade za ekspropriisane nekretnine zaključuje sporazum kojim se kod tužitelja stvori uvjerenje da će u daljem postupku biti zaštićena njegova prava. Na ovom ročištu pun. tužitelja se izjašnjava da tužitelj ne traži naknadu štete koja je uzrokovana eksploatacijom uglja navodeći pri tome da prvotuženi svojim pismenim odgovorom na tužbu aludira na sasvim drugo pravno pitanje. Oспорava i navode drugotuženog date u odgovoru na tužbu navodeći da je neosnovan prigovor nedostatka pasivne legitimacije na strani drugotužene jer je svojim postupcima drugotužena omogućila prvotuženom da izbjegne svoju obavezu, a ističe i da je neosnovan prigovor zastare potraživanja obzirom da se radi o imovinskim pravima na nekretninama koja prava ne zastarijevaju. Na glavnoj raspravi pun. tužitelja konačno je precizirano tužbeni zahtjev tako što je zahtjev za naknadu štete opredijelio na iznos od 53.129,05 KM od čega na ime naknade štete za stambeni objekat – kuću na iznos od 35.171,00 KM, za pomoćne objekte na iznos od 4.419,00 KM, za ukrasno drveće na iznos od 690,00 KM, za oradu iznos od 420,00 KM, za izguljenu korist za 5 godina na novčani iznos od 2.542,05 KM s tim što svojim podneskom od 28.01.2010.g. ukazuje na očitu štamparsku grešku u zapisniku sa glavne rasprave gdje je propušteno da se unese opredjeljenje tužbenog zahtjeva koji se

odnosi na naknadu štetu za zemljište u iznosu od 4.466,00 KM i za voćna stabla novčani iznos od 4.421,00 KM. Naime, ovaj podnesak pun. tužitelja sud je prihvatio kao dio izlaganja sa glavne rasprave obzirom da iz zapisnika sa glavne rasprave od 27.01.2010.g. očigledno proizilazi da je omaškom prilikom kucanja u zapisniku propušteno na strani 2. u dijelu gdje pun. tužitelja vrši konačno precizirani tužbenog zahtjeva da se uvrsti zahtjev tužitelja za naknadu štete na zemljištu i voćnim stablima obzirom da pun. tužitelja u završnom izlaganju pojedinačno obrazlaže visinu svakog od naprijed navedenih vidova štete koju potražuje ovom tužbom, a to je očigledno iz visine tužbenog zahtjeva od 53.129,05 KM. U završnom izlaganju pun. tužitelja predlaže da sud usvoji precizirani tužbeni zahtjev jer smatra da je dokazao osnov i visinu tužbenog zahtjeva, a iz razloga što je djelimičnim sporazumom zaključenim pred Općinskom upravom za geodetske i imovinsko-pravne poslove prvotuženi sa tužiteljem ugovorio potpunu eksproprijaciju tužiteljevih nekretnina a u istom se prvotuženi predstavio kao korisnik eksproprijacije i čl. 3. navedenog sporazuma preuzeo obavezu da u momentu zaključenja istog tužitelju dodijeli drugi plac u površini od 536 m², dok je preuzeo obavezu da preostali dio nekretnina tužitelja naknadno ekspropriše. Navodi da prvotuženi nije nikada pokrenuo postupak eksproprijacije za preostale nekretnine iako je za cijelo naselje i sve susjedne parcele ovaj postupak proveden zbog čega su sa tog područja iseljeni i stanovnici, a dok tužitelj kao fizičko lice nije bio aktivno legitimisan da sam pokreće postupak eksproprijacije zbog čega smatra da je prvotuženi dužan oštećiti nekretnine tužitelja upravo po odredbama Zakona o eksproprijaciji. Dalje navodi da dislokacijom sa svojih nekretnina tužitelj dolazi u poziciju da više ne može kontrolisati niti uzgajati usjeve i voće kako je to ranije činio, a zbog zapuštenosti i nenaseljenosti područja. Tužitelj smatra da za donošenje odluke u ovom postupku je bez značaja to što vještak geolog u svom nalazu i mišljenju ne dovodi u uzročno-posljedičnu vezu oštećenja na stambenom i pomoćnim objektima sa djelatnošću prvotuženog, te da ova činjenica ne mijenja pravnu situaciju obzirom da je tužitelj poljoprivrednik kojem za egzistenciju treba okućnica radi uzgajanja usjeva i voća, držanja živine i stoke što mu je onemogućeno dislokacijom sa njegovih nekretnina. Pored toga u svom izlaganju navodi da je odgovornost drugotužene je u tome što je putem svog organa kod tužitelja kao neuke stranke stvorila privid da se radi o redovnom postupku eksproprijacije, te da je nezakonito bez prethodno donesenog rješenja o utvrđivanju općeg interesa, bez određenog korisnika eksproprijacije i bez prethodno pribavljenih dokaza da su sredstva za oštećenje tužitelja rezervisana sačinila i svojim potpisom i pečatom ovjerila djelimični sporazum i rješenja o dodjeli zamjenskog placa tužitelju. Traži troškove postupka.

Prvotuženi u svom odgovoru na tužbu osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva ističući nedostatke solidnosti predmetne kuće zbog čega tužitelj neosnovano zahtjeva novčanu naknadu od tuženih za objekte i zemljište. Osporava navode tužbe da su individualni stambeni objekat, pomoćni objekti kao i samo zemljište potpuno uništeni o čemu se uvjerio na licu mjesta, te da se uočena oštećenja na objektu ne mogu dovesti u uzročnu vezu sa rudarskim radovima podzemne eksploatacije prvotuženog. Također ističe da je kuća izgrađena na nizbrdnoj parceli bez građevinske dozvole nadležnog organa uprave drugotužene, te da njena gradnja nije prethodno isprojektovana i izvedena po normativima solidne gradnje zbog čega smatra da se oštećenja na objektima mogu dovesti u vezu sa nedostacima solidnosti izgrađenog stambenog objekta. Osporava i navod da je stambeni

objekat tužitelja izgrađen 1950.g. jer to ne proizilazi iz rješenja nadležnog organa, a ističe da je u zidanju objekta korištena fasadna opeka na osnovu čega zaključuje da je kuća građena u vremenu daleko poslije 1950.g. Navodi da bi površinu zemljišta za koju tužitelj traži naknadu štete trebalo cijepati i u manjiti za površinu od 536 m² i to od dijela dvorišta na kome se nalazi kuća a saglasno zaključenom djelimičnom sporazumu po kojem je tužitelju dodijeljena druga parcela u naselju L. iste ove površine od 536 m². Kod ovih navoda prvotuženi je ostao i tokom postupka, te navodi da se pomenuti djelimični sporazum odnosi na dio zemljišta tužitelja, a ne na kuću i pomoćne objekte i da zaključenje ovakvog sporazuma ne znači priznanje štete od strane prvotuženog na bespravno sagrađenih objektima tužitelja koji se nalaze u rudnom polju, te da se u ovom slučaju radi o šteti koja ne može biti pravno priznata obzirom da je tužitelj za izgradnju svojih objekata u rudnom polju bio dužan zatražiti i dobiti odobrenje za građenje. Pri tome se poziva na Zakon o rudarstvu („Sl.list FNR Jugoslavije“ br. 26/59) i Zakon o izgradnji stambenih i gospodarskih objekata na selu („Sl.list SRBiH“ br. 48/62), te Zakon o rudarstvu („Sl.list RBiH“ br. 4/84), a ističe da nekretnine tužitelja ne trpe nikakvu štetu od rudarskih radova jer tužitelj sasvim nesmetano koristi svoje nekretnine u svrhu poljoprivredne obrade, a u predmetnoj kući ne živi zbog toga što je sagrađio drugu kuću na placu u L.. U završnom izlaganju predlaže da sud u cijelosti odbije tužbeni zahtjev jer u provedenom postupku tužitelj nije dokazao da šteta na kući i objektima kao i ostali vidovi štete potiču od rudarskih radova prvotuženog i poziva se na nalaz i mišljenje vještaka geologa. U ovom izlaganju ponovno ističe sve one prigovore koje je navodio tokom postupka.

Drugotužena u svom dogovoru na tužbu osporava tužbeni zahtjev u cijelosti, te ističe prigovor nedostatka pasivne legitimacije u odnosu na nju navodeći da je sporazum na koji se tužitelj poziva zaključen između tužitelja i prvotužene i da se istim određuju obaveze samo tužitelja i prvotužene. Tužbeni zahtjev osporava i iz razloga što smatra da šteta ne postoji, te da je prema odredbama ZOO za postojanje odgovornosti potrebno da se ispune uslovi i to da postoji štetnik, štetna radnja, uzročna veza. Također ističe prigovor zastarjelosti iz razloga što je pomenuti sporazum zaključen 23.03.1990.g. a tužba dostavljena drugotuženom tek 24.05.2007.g. obzirom daje proteklo više od 17 godina od momenta eventualno nastale štete u skladu sa odredbama čl. 376. ZOO. Kod ovih navoda i istaknutih prigovora drugotužena je ostala tokom cijelog postupka a u završnom izlaganju predlaže da sud u odnosu na nju odbije tužbeni zahtjev jer tužitelj tokom postupka nije uspio dokazati koje su to radnje organa drugotužene ili nečinjenje protivpravno i u uzročnoj vezi sa eventualnom štetom po tužitelja, a da zaključen sporazum pred organom uprave obavezuje samo stranke koje su ga zaključile a ne općinu Živinice i njen organ. Također navodi da je u ovom slučaju prvotuženi bio dužan da podnese prijedlog za eksproprijaciju preostalih nekretnina tužitelja i u kom postupku bi bila riješena sva sporna pitanja s tim što prvotuženi to nije nikada učinio niti je podnosio prijedlog za utvrđivanja općeg interesa radi eksproprijacije nekretnina tužitelja.

U toku dokaznog postupka provedeni su dokazi uvidom i čitanjem zapisnika o djelimičnom sporazumu br.02/18-473-44/90 od 23.3.1990.g., rješenja SO-e Živinice br. 02/17-475-23-1/91 od 07.05.1991.g., sporazuma o isplati naknade zaključen 08.7.2003.g. pod br. 01-1169/03, službene zabilješke Službe za geodetske i imovinsko-pravne poslove opštine Živinice od 24.4.2006.g. br. 06/4-31-61, uvjerenja o ispunjavanju uslova za odobrenje za gradnju Općine Živinice, Zavod za uređenje područja općine Živinice, br.

44/92, od 23.01.1992. godine, izvoda iz posjedovnog lista br. Pl-417 KKO Đ., obavijesti općine Živinice, Službe za geodetsko i imovinsko pravne poslove br. 06/4-31-444/07, od 01.02.2007. godine i br. 06/4-31-580/07, od 16.02.2007. godine, rješenje Sekretarija za industriju i građevinarstvo IV NR BiH Sarajevo br. 16-158-1/63 od 21.01.1963.g, pismenog nalaza i mišljenje vještaka geometra Ismeta Butkovića, od 04.12.2007. godine, pismenog nalaza i mišljenja vještaka geologa Baraković Amira od 10.12.2007. godine, nalaza i mišljenja vještaka građevinske struke Mujagić Nusreta, od 20.01.2006. godine, koji vještaci su saslušani na ročištu za glavnu raspravu, te je proveo i dokaz vještačenjem po vještaku poljoprivredne struke Čilović Ekremu koji je također saslušan na glavnoj raspravi. Ocjenom svih izvedenih dokaza u skladu sa odredbom čl. 8. ZPP-a sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Uvidom u djelimični sporazum zaključen pred općinskim organom uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove Općine Živinice br. 02/18-473-44/90 od 23.03.1990.g. sud je utvrdio da je prvotuženi zaključio sporazum sa određenim licima između kojih se nalazio i tužitelj. Iz navedenog sporazuma proizilazi da su vlasnici nekretnina koje će biti u postupku eksproprijacije i koje se nalaze u Đ., zaseok O. saglasni da im prvotuženi kao korisnik eksproprijacije ustupi na korištenje po jednu građevinsku parcelu u naselju L. i to parcele sa infrastrukturom koje im se ustupaju na ime naknade za njihovo građevinsko zemljište koje će biti predmet eksproprijacije i to na ime naknade metar za metar kvadratni. Zaključenim djelimičnim sporazumom prvotuženi se obavezuje da tužitelju ustupa na korištenje parcele označene kao k.č.br. 12/13 (2522/13) zv. „L.“ neplodno gradilište u površini od 536 m² upisana u k.o. ... odnosno k.o. Ž. grad i ista mu se dodjeljuje na ime njegove parcele koja će se eksproprijirati i koja je označena kao k.č.br. 231/1 (1419) zvana „G.“ kuća i zgrada površine od 69 m², dvorište površine 500 m² i voćnjak III klase površine od 605 m², upisana u zk.ul. 175 i pl.br. 417 k.o. ... Rješenjem Skupštine opštine Živinice br. 02/17.475-23-1/91 od 07.05.1991.g. dodjeljuje se uz naknadu gradsko građevinsko neizrađeno zemljište građanima čije su nekretnine (stambeni objekti i zemljište) eksproprijirane za potrebe razvoja DP RMU „Đ.“ u svrhu realizacije regulacionog plana naselje L. I. Ovim rješenjem tužitelju se upravo dodjeljuje parcela koja je navedena u djelimičnom sporazumu od 23.03.1990.g., što proizilazi i iz pl.br. 417 k.o. Navedene činjenice nisu sporne među parničnim strankama, kao ni činjenica da je tužitelj ušao u posjed parcele koja mu je dodijeljena i da je na istoj sagradio porodičnu kuću za čiju gradnju mu se daje saglasnost rješenjem Zavoda za uređenje područja Opštine Živinice br. 44/92 od 23.01.1992.godine. Također je nesporna i činjenica da prvotuženi nakon zaključenja djelimičnog sporazuma i dodjele tužitelju navedene nekretnine u L. nije nikada pokrenuo postupak eksproprijacije radi eksproprijacije preostalih nekretnina tužitelja, a koje su predmet ove tužbe, niti je u tom dijelu za ove nekretnine tužitelju isplaćivana kakva naknada iako je u djelimičnom sporazumu predviđeno da se dodjeljivanje placa u L. vrši kao naknada za sve nekretnine tužitelja koje će biti eksproprijirane.

Tokom postupka provedeno je vještačenje po vještaku geometru koji je u svom nalazu od 04.12.2007.g. utvrdio da je tužitelj upisan kao posjednik sa dijelom 1/1 na nekretninama bliže označenim u izreci ove presude, te da je na istoj izgrađen stambeni objekat kuća, pomoćna zgrada i kokošinjac, te da se ovi objekti nalaze u granicama rudnog polja. Ova činjenica nije sporna ni među parničnim strankama niti su iste osporavale nalaz i mišljenje

ovog vještaka. Stoga sud nije posebno cijenio kao dokaz ni rješenje NR BiH Sekretarijata za industriju i građevinarstvo izvršnog vijeća NR BiH br. 16-158-1/63 od 31.01.1963.g.

Naime, tužitelj tokom ovog postupka isključivo traži naknadu štete u vidu obeštećenja za ostatak njegovih nekretnina i to za zemljište ukupne površine od 638 m², za stambeni objekat, za pomoćne objekte, za ukrasno drveće, za voćna stabla, za ogradu i za izgublenu korist za 5 godina u skladu sa odredbama Zakona o eksproprijaciji jer smatra da je prvotuženi preuzeo obavezu da će u cijelosti eksproprijsati njegove nekretnine, a drugotužena je svojim nedopuštenim radnjama dozvolio zaključenje djelimičnog sporazuma suprotno Zakonu o eksproprijaciji dovodeći na taj način tužitelja u situaciju da ne može pokrenuti na svoju inicijativu postupak o eksproprijaciji, koji postupak prvotuženi nije nikada pokrenuo niti je obeštetio ga u smislu navedenog zakona za preostale njegove nekretnine.

Iz ovakvog činjeničnog utvrđenja proizilazi da je prvotuženi zaključio sa tužiteljem djelimični sporazum i time mu na ime dijela njegovih nekretnina odredio naknadu u vidu dodjele druge parcele metar za metar kvadratni, a da prethodno nije pokrenut postupak eksproprijacije, niti je utvrđen rješenjem nadležnog organa javni interes, niti je doneseno rješenje o eksproprijaciji, a tim sporazumom se predviđa da će nekretnine tužitelja biti eksproprijsane. Dakle, protivno odredbama Zakona o eksproprijaciji koji je sada na snazi, a što je protivno i odredbama Zakona o eksproprijaciji koji se primjenjivao u vrijeme zaključenja djelimičnog sporazuma prvotuženi i tužitelj zaključuju djelimični sporazum za nekretnine tužitelja koje nisu ni bile predmet eksproprijacije. Shodno tome sud smatra da se ovdje i ne radi o sporazumu zaključenom pred nadležnim organom uprave u skladu sa odredbom čl. 60. i 61. Zakona o eksproprijaciji. Međutim tužitelj kao strana koja je zaključila takav sporazum ničim ne osporava taj sporazum i pristaje na njegovu zaključenje, nego tek u ovom postupku navodi da je doveden u zabludu jer je mislio da će ga prvotužena u cijelosti obeštetiti sa sve nekretnine. Ove navode tužitelja sud nije prihvatio jer tužitelj tek nakon 17 godina podnosi tužbu i to ističe, a tokom postupka ne tvrdi da je to pokušao u kojem drugom postupku u skladu sa odredbama ZOO-a, niti sud prihvata navode tužitelja da je bio u zabludi jer to ničim ne dokazuje, navodi i da nije nikada podnosio prvotuženom zahtjev da se eksproprišu nekretnine.

Po mišljenju suda tužbeni zahtjev tužitelja je neosnovan jer sud smatra da tužitelj ne trpi štetu jer mu je na ime dijela njegovih nekretnina dodijeljena druga parcela u istoj površini dok preostali dio nekretnine za koji nije primio nikavu naknadu i dalje ima u svom posjedu. Pored toga tužitelj u ovom postupku i ne može ostvariti pravo na naknadu štete u vidu obeštećenja u skladu sa Zakonom o eksproprijaciji jer takvu naknadu tužitelj može ostvariti samo u vanparničnom postupku u skladu sa odredbom čl. 146. Zakona o vanparničnom postupku, tek nakon provedenog upravnog postupka pred nadležnim organom uprave kada se donese rješenje o eksproprijaciji. Tužitelj je samo eventualno mogao trpiti štetu ako je došlo do umanjenja vrijednosti njegovog zemljišta zbog umanjenja njegove površine i jer su sve okolne nekretnine eksproprijsane, a što u ovom postupku ne traži niti čime dokazuje. Također je mogao trpiti štete ukoliko je zbog toga došlo do umanjenja prinosa sa zemljišta koje mu je preostalo ili eventualno štetu zbog povećanih troškova pristupa svojim parcelama obzirom da trenutno živi u naselju Litve koje je udaljeno od njegovih nekretnina. Međutim, tužitelj ovom tužbom ne potražuje ni ovaj vid naknade štete niti istu čime dokazuje. Pored toga tužitelj navodi da trpi štetu i zbog toga što

je poljoprivrednik i da mu je za njegovu egzistenciju potrebna okućnica kako bi je obrađivao i držao stoku, a da mu je to uskraćeno dislokacijom sa njegovog zemljišta. Ove navode sud je ocijenio kao neosnovane jer tužitelj i dalje koristi istu površinu zemljišta koju je imao prije zaključenja djelimičnog sporazuma, a uz to ničim ne dokazuje da se ranije i sada bavi poljoprivredom i da mu je to izvor egzistencije.

Tokom postupka provedeno je vještačenje po vještaku poljoprivredne struke Cilović Ekremu koji u svom nalazu i mišljenju utvrđuje vrijednost zemljišta tužitelja u skladu sa Zakonom o eksproprijaciji na bazi osnovne koristi koju može dati nekretnina tužitelja, procjenjuje u skladu sa istim tim zakonom voćna stabla, ukrasno drveće i ogradu koja se nalazi na parcelama tužitelja, dok svojim dopunskim nalazom utvrđuje visinu izgubljene koristi zbog nekorištenja nekretnina za period od 5 godina. Ovaj nalaz i mišljenje sud nije posebno cijenio jer je tužbeni zahtjev tužitelja ocijenio kao neosnovan. Ovim nalazom vještak je utvrdio i visinu izgubljene dobiti zbog nekorištenja parcela za 5 godina, međutim sud je zahtjev tužitelja za naknadu ovog vida štete ocijenio kao neosnovan jer tužitelj ničim ne dokazuje da svoje nekretnine iz kojih je izmješten ne može koristiti što je bio dužan u smislu odredbe čl. 123 ZPP-a jer tuženi ističe da tužitelj i dalje obrađuje iste. Tužitelj ničim ne dokazuje ni svoje navode da nekretnine ne koristi jer mu treća lica otuđuju usjeve, a sve i da je to tako sud smatra da to nije uzrokovano od strane tuženih nego sasvim drugih lica od kojim može tražiti obeštećenje. Pored toga i sam vještak poljoprivredne struke na glavnoj raspravi se izjašnjava da su na parcelama tužitelja i dalje prisutna voćna stabla koja čiju vrijednost je procijenio.

Iako je tužitelj tokom postupka izričit u svom zahtjevu za naknadu štete u skladu sa odredbama Zakona o eksproprijaciji sud je našao da tužitelju ne pripada pravo na naknadu štete ni u skladu sa odredbama čl. 154. i 173. ZOO za eventualnu štetu koju tužitelj trpi zbog djelatnosti prvotuzenog.

Naime, tokom postupka provedeno je vještačenje po vještaku geologu Baraković Amiru koji u svom nalazu je našao da se nekretnine tužitelja nalaze u granicama eksploatacionog i rudnog polja, te da na parcelu tužitelja seizmički efekti kao posljedica miniranja nisu mogli imati uticaja na utvrđeni stepen oštećenja parcele dok u odnosu na kuću tužitelja vještak utvrđuje da ovaj uticaj nije mogao biti uzrok njenog oštećenja, a u odnosu na pomoćne objekte utvrđuje da se samo u izvjesnom dodatnom pogledu može dovesti u kontekst seizmiki efekti od rudarskih radova. U nalazu vještak navodi da je samo moguć manji ili minimalni uticaj na oštećenje nekretnina tužitelja usljed radova prvotuzenog na izradi kipe odlagališta, a za koje se na glavnoj raspravi izjašnjava da je isti uticaj minimalan, takoreći neznatan. Dakle, iz ovog proizilazi zaključak da rudarski radovi prvotuzenog sa kojim se isti bavi kao opasnom djelatnošću nisu u uzročnoj vezi sa štetom na parcelama i objektima tužitelja. Shodno tome sud nije posebno cijenio ni nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke Mujagić Nusreta po kojem je također provedeno vještačenje tokom postupka, a koji je u svom nalazu utvrdio da se na kući tužitelja radi o totalnoj šteti jer se radi o ekonomski neisplativoj sanaciji oštećenja na kući tužitelja i koji je utvrdio njenu visinu, kao i vrijednost pomoćnih objekata, te vrijednost zemljišta tužitelja s tim što je na ročištu za glavnu raspravu se izjasnio da sud ne prihvata ovaj dio nalaza u odnosu na procijenjenu vrijednost zemljišta jer je naknadno urađen nalaz i mišljenje vještaka poljoprivredne struke koji je tu vrijednost utvrdio u skladu sa Zakonom o eksproprijaciji.

Sud nije posebno cijenio sporazum broj 01-1169/03 od 08.07.2003. jer nesporna je činjenica da je prvotuzeni isplatio naknadu majci i sestrama tužitelja za nekretnine koje se nalaze uz nekretnine koje su predmet ovog postupka.

Dio iskaza tužitelja gdje navodi da je svoje nekretnine u zaseoku Odžak uvijek obrađivao i na njima sijao jer to nedokazuje niti jednim drugim dokazom, kao ni dio iskaza gdje navodi da iste ne koristi od 1992.godine jer i on sam navodi da su u kući koja je tu izgrađena po njegovom odobrenju živjele izbjeglice do kraja rata, dok njegov punomoćnik na ročištu od 22.10.2007.godine navodi da je ta porodica u njegovoj kući živjela do prije 6 mjeseci što tužitelj nije osporio i kao je bio lično prisutan na tom ročištu.

Izkaz svjedoka Š.S. sud je u cijelosti prihvatio jer nije u suprotnosti sa provedenim dokazima i nespornim činjenicama.

Kako je sud odbio tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan u odnosu na oba tužena to nije posebno cijenio prigovor zastare i nedostatka pasivne legitimacije koje je drugotuzena isticala tokom postupka.

Shodno navedenom sud je odlučio kao u izreci presude.

S U D I J A
Mirjana Kulić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba,
u roku od 30 dana od dana donošenja presude
Kantonalnomo sudu Tuzla, putem ovog suda